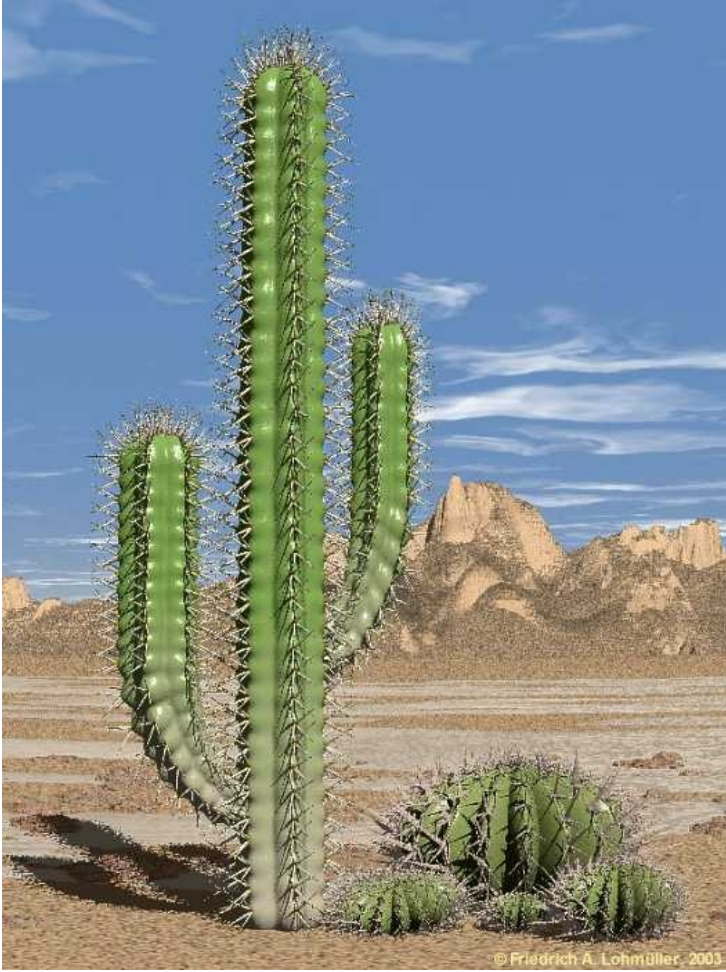

© Friedrich A. Lohmüller, 2003

Мій Маленький Кактус

Автор: [Philobrony](#)

- T
- Comedy
- Random

Твайлайт стає кактусом з усіма витікаючими наслідками.

Написано для друга, який просто хотів історію, яка б називалася «Мій Маленький Кактус».

Переклад: [AlexMalkavian](#) (версія 2, 27 лютого 2023)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/113219/my-little-cactus>

Зміст

- [Тикання це магія](#)

Тикання це магія

Або чому не варто писати на спір

Твайлайт була кактусом. Це була дивна думка під час ранкового пробудження, але вона її подумала.

Ще більш дивним було те, що вона взагалі могла думати. Не кожного дня натрапиш на думаючий кактус, тим більше такий, що раніше був ученицею принцеси і спасителькою світу.

В такому стані Твайлайт знайшла себе того файного ранку. Точніше, він був би файним, але вона не могла цього бачити. Звісно ж, сонце, імовірно, світило, пташки цвірінькали, але вона не могла бачити сонця або чути пташок.

Вона спробувала гукнути Спайка, але, звісно ж, не вимовила ні слова. До того ж, він скоріше за все знову заспався. У нього була дурна звичка робити це у найбільш непідхожі моменти.

Твайлайт на мить замислилася, а потім зітхнула.

Ну, не насправді, кактуси не вміють зітхати, але якщо б могли, вона б точно глибоко зітхнула.

Вона якусь мить роздумувала над цим. Попри таку халепу, вона знайшла цю думку цікавою, майже кумедною. Зітхаючий кактус? Ідея була, відверто кажучи, абсурдною.

Хоча, знову ж, вона була думаючим кактусом, що було приблизно на тому ж рівні.

Відкинувши розваги, Твайлайт задумалася про свою ситуацію. Вона гадки не мала, як це виправити.

Точніше, вона знала закляття, що перетворює поні на рослини і навпаки, от тільки начаклувати його вона не могла через відсутність рога.

З іншого боку, могла бути якась таємна древня кактусова магія, про яку вона просто не знала. В такому випадку вона мала знайти спосіб опанувати її. Вона не хотіла лишатися кактусом на все життя. Фотосинтез, відверто кажучи, був нудним, і думка про відсутність очей та вух лякала її, бо вона не змогла б більше читати книги або слухати, як хтось їх їй читає.

Саме тоді вона досягнула серйозності ситуації. Якщо принцеса або інший маг не перетворить її назад, вона може лишитися такою навічно.

Та й справді, чому б їм це робити, вони ж не знали, що той кактус, що лежав у її ліжку, і був нею.

Це, звісно, якщо припустити, що вона досі була в своєму ліжку, бо вона могла бути в будь-якій точці всесвіту! Вона навіть могла бути в іншому всесвіті і не знати про це!

Швидко віддихавшись, щоб заспокоїтися, Твайлайт почала мозковий штурм щодо способів покращення ситуації. Хтось міг зметикувати, що вона стала кактусом, і сказати принцесі.

Навіть якщо її не врятують, вона може трохи заспокоїти себе тим фактом, що їй ніколи більше не доведеться працювати, вона більше не матиме ніяких соціальних або особистих обов'язків. Тут вона була наодинці зі своїми думками, і ніхто їм не заважав.

Її думки торкнулися інших тем. Що з її друзями? Що зі Спайком? Що подумає Селестія, якщо її найкраща учениця зникне?

Від цих питань без відповідей, що крутилися в її розумі, її немов кігтями лютого звіра почав охоплювати відчай. Ні, заждіть, це були справжні кігті, що схопили її, перевернули, а потім опустили.

Вона несамовито сподівалася, що не стане їжею для ящірки, якщо ящірки їдять кактуси. Вона ніколи про це не дізнається, принаймні, поки її не почнуть їсти, якщо почнуть.

Вона нарешті змирилася з тим, що стане ящірячим їдлом, коли відчула якесь лоскітливе відчуття на своїх колючках.

Вона чекала.

Ні, вона не була мертва.

Вона знову це відчула, з більшою силою.

Нарешті відчуття минуло, лишивши її виснаженою і важко дихаючою на землі.

Заждіть, кактуси не вміють дихати.

— Твайлайт, ти в порядку? — спитав Спайк.

— Так, у порядку, — мовила вона, піднімаючись з землі.

— Я прийшла, щойно отримала листа від Спайка. Він сказав, що Пінкі сказала йому, що ти перетворилася на кактус, — сказала Селестія.

— Я так хвилювалася, у мене було відчуття, що з тобою сталося щось дивне, і я просто була змушена знайти тебе, бо я б була жахливою подругою, якщо б дозволила тобі...

Твайлайт сунула копити у рота Пінкі.

В животі у неї забурчало.

— Гей, Спайку, можеш чогось зготувати? — спитала Твайлайт.

— Зараз буде! — бадьоро відповів він.

Саме в цю мить величезна птаха зірвала дві верхні треті дому-дерева і підхопила Твайлайт.

Вона збиралася з'їсти її соковиті, повні води, життєдайні нутроці.

Врешті решт, кактуси — це хороше джерело води.

Флаттершай прокинулася від дивного сну. Вона подивилася на годинник поряд із собою. На ньому було 2:30 дня.

Більше ніколи вона не піде на рейв Вініл. Ніколи.

Зітхнувши, вона вилізла з ліжка.

Вона пройшла лише кількі метрів, коли затнулася і впала на кактус.

Вініл прокинулася від дивного сну.

— Воу, більше ніколи не буду на рейві закусувати кактуси ЛСД, — сказала вона.

Точніше, сказала б, якщо б не була кактусом.

— От б...

— Ні-ні! — вигукнула Пінкі. — Ми мусимо дотримуватися рейтингу PG для дітей!

— Пінкі, — сказав я, — рейтинг полетів під три чорти, ще коли Флаттершай прокинулася у паскудному стані після рейву.

— А, мабуть, так, — сказала вона, трохи здуваючись.

— Гей, не засмучуйся, принаймні, ти не кактус! Поки що, — тихо додав я.

— У-у, а це було б весело.

Я подумки змінив свої плани з «Пінкі Кактус» на «Ніколи її не балувати».

Кілька секунд ми стояли у тиші.

— Тобі, мабуть, варто покинути третій вимір, — сказав я.

— Окі-докі-локі! — відповіла вона, а потім підстрибнула і зникла, перш ніж її копита торкнулися землі.

— Нарешті я можу повернутися до написання! — сказав я.

Та, за іронією долі, історія закінчилася тут.

Примітка автора:

ЩО Я НАКОЇВ?